

[Hanne Reintoft.]

tjenestemænd i langt højere grad end time-lønsarbejderne har fuld dækning for indkomsttab, f. eks. også under sygdom. Det er en ret, man regner for en selvfølge, det gør folketingsmedlemmer også. Nu ser vi altså, at man både i SF og i socialdemokratiet mener, at for andre befolkningsgruppers vedkommende er en 90 pct.s dækning for indkomsttab nok, i dette eksempel ved arbejdsledighed. Jeg vil gerne spørge forslagsstillerne, om de i almindelighed finder, at LO-arbejderne er dækket ind ved en 90 pct.s dækning også ved andre former for indtægtstab, således f. eks. ved sygdom, om de også dér skal stilles ringere, end vi ønsker at stille os selv.

I øvrigt kan vi selvfølgelig stemme for forslaget, der er lidt bedre end det eksisterende. Men man må sige, at det er en halv løsning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Krog Hansen): Ja, med lidt god vilje er jeg vel i stand til at takke ordførerne for VS og SA for den modtagelse, de har givet forslaget her. De andre ordførere er jeg ikke i stand til at takke. Jeg er i virkeligheden meget skuffet. De giver alle sammen udtryk for en vis sympati over for de arbejdsløse, men når det virkelig drejer sig om at hjælpe dem, så står de bare og hælder vand ud af ørerne.

Særlig den radikale ordfører, hr. Erik Hansen (Ålborg amt), er jeg skuffet over. Jeg husker hr. Erik Hansen (Ålborg amt) en af de første gange her i folketinget — han kom jo samtidig med mig — hvor han her på denne talerstol stod og talte om fugle, stod og talte om disse ulykkelige fugle om vinteren og malende beskrev, hvordan snepperne fløj igennem luften. Jeg kunne tænke mig, at hr. Erik Hansen (Ålborg amt) satte sig lige så godt ind i forholdene, når det gælder de arbejdsløse, og lige så malende prøvede på at beskrive, hvordan man så en arbejdsløs, som på sine knæ tigger om udsættelse for skat, fjernsyn, husleje og lys og hvad ellers han ikke kan klare at betale med en understøttelse på omkring 300 kr.

Arbejdsministeren har jo været udsat for megen kritik i den korte periode, han har været her, men jeg troede ærlig talt, at arbejdsministeren ville holde indgåede aftaler. I Politiken, som jo er en slags regeringsblad, står der i går:

„Udvalg i stampe — lovforslag udskudt. Moderniseringen af arbejdsløshedsforsikringen er „kuldsejlet“.“

Der står videre — jeg citerer:

„Situationen er politisk problematisk, fordi lovrevisionens tredje etape med dens „erstatning for tabt arbejdsfortjeneste“ var fagbevægelsens og a-kassernes klart udtalte betingelse for at bifalde de to foregående års lovrevisioner.“

I 1966 og 1967 skete den første dagpengeforhøjelse, men samtidig ændredes stats-tilskudsreglerne og præmiebetalingerne, medens arbejdsanvisning og kontrol flyttedes fra fagbevægelsens a-kasser til de offentlige arbejdsformidlingskontorer. De sidste virkeliggøres fra den 1. april.“

Organisationernes repræsentanter har altså klart givet udtryk for, at hvis de skal gå ind for en offentlig anvisning, så må der indføres erstatning for arbejdstab. Så siger ministeren, at man kan altid drøfte, hvad en erstatning for arbejdstab er. Det er klart. Nogle kan mene, det er 80 pct., andre kan mene, det er 90 pct., og VS og SA kan mene, det er 100 pct. Men det er helt givet, at det udvalg, som behandlede lovforslag om den offentlige anvisning, og som afgav betænkning den 17. maj 1968, i hvert fald ikke mente, at forhøjelsen til 80 pct. var fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Der står nemlig i nævnte betænkning følgende, der er citeret fra en betænkning af 9. februar 1967:

„Et flertal (socialdemokratiets, socialistisk folkepartis og det radikale venstres medlemmer af udvalget) ønsker herudover at udtale følgende:

Flertallet ønsker at fremhæve de synspunkter, som arbejdsministeren fremførte i sin fremsættelsestale, gående ud på, at det hovedønske, der fra Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke er fremført med hensyn til understøttelsens størrelse — nemlig at understøttelsen skal andrage en procentdel af gennemsnitslønnen i faget, et beregningsgrundlag, som også regeringen finder må være endemålet — ikke er nået med gennemførelsen af dette forslag.“

Det er altså klart, at på det tidspunkt, da man indførte de 80 pct., da mente man ikke, der var tale om fuld erstatning for tabt